

KEJT
STJUART
EGZODUS

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Kate Stewart

EXODUS

Copyright © 2020 by Kate Stewart

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojoj dragoj prijateljici Doni Kuksli Sanderson.
Hvala što mi daruješ prijateljstvo koje ne bleđi.
Poznanstvo s tobom izvlači najbolje iz mene
i nemeđljivo mi je obogatilo život.*

PRVI DEO

Tad

Prvo poglavlje

„*T*I SI FRANCUZ.“
On neznatno obara bradu, a iz ratobornog pogleda mu isijava toliki prezir da mi prlji kožu. „Imaš li nešto protiv da utišaš tu jebenu pozivnicu?“ Svaka reč je zaogrnuta onim jakim stranim pevljivim naglaskom, što potvrđuje ono što sam već prokljuvila o njemu.

Dominik gotovo nikad nije pričao na francuskom i zbog toga mi taj nadimak nije išao uz njega. Ali pseudonim priliči čoveku koji stoji ispred mene kao i energiji kojom odiše.

Dok ga posmatram, kap znoja mu curi niz slepoočnicu. Svaka čast krojaču koji mu je sašio odelo prikladno za kralja. Savršeno mu stoji, ocrtavajući neskrivenu muževnost. Iako mu je izraz ratoboran, zbog njegovog lica mi je teško da oblikujem reči, a i usta su mi se osušila. Ovaj čovek je ubedljivo najlepší muškarac koga sam videla u životu. Zapanjena, nehotice gutam pogledom njegovu gustu kosu boje mastila koja je frizirana u talase duge nekoliko centimetara. Svaka dlaka je na svom mestu. Oštra linija brade ističe besprekorno lice bronzane puti. Ispod debelih izvijenih obrva nalik krilima, crne guste trepavice naglašavaju usplamteli ćilibarni pogled koji poigrava ka mojim

grudima. Upadljiv nos je širok i dugačak, a nozdrve mu se šire i skupljaju. Usne ovog čoveka su još jedan dokaz da njegov tvorac nije žurio kad ga je pravio jer su one puno simetrično savršenstvo. Ali zbog ljutnje koja mu seva iz očiju, borim se protiv smušenosti izazvane njegovom neočekivanom pojavom.

Ovaj čovek je đavo koga nikad ne bi trebalo da upoznaš, i taj đavo nosi *Armani*.

I očigledna je pretnja po mene.

Uzimam daljinski sa stola pored sebe i besno stiskam taster za utišavanje tona dok pogledom tražim gornji deo bikinija.

„Ja nisam... zna... znala da si ti. Ja ni... nisam znala da postojiš.“

„Nije ni trebalo da znaš.“ Glas mu se poput kiseline izliva s usana u moje grlo, tako da teško dišem.

Baš si neka jebena zavodnica, Sesilija.

Šaram pogledom po tremu, uzalud tražeći gornji deo bikinija, pa prekrštam ruke preko grudi. Lice mi plamti od sramote. „Zašto si mi onda sad obznanio svoje postojanje?“

„Zato što izgleda ne mogu da uradim ništa bez ona dva imbecila koji razmišljaju kitom pa su se zatreskali u...“, povlači usne sa zuba i otkriva očnjake oštre poput eksera pošto se... iskezio?

„U neprijatelja?“ Odmahujem glavom. „Nisam vam neprijatelj.“

Vilica mu poigrava, a iz pogleda izbija osuda. „Nisi, samo uživaš u tatičinom prljavom novcu.“

„O, dobro je, to je gađenje u tvojim očima. Uplaših se da je nešto drugo.“

„Ne tucam male devojčice“, odgovara otegnuto, a zbog naglaska mu je prezir još izraženiji. „A dobro znam da se jebeš s više njih iz moje ekipe.“

Ne pokazujem da su me te reči zbolele. „Samo s dvojicom. A čini mi se da bi i tebi malo akcije dobro došlo. Previše si napet.“

Očigledno iznerviran, gura šake u džepove pantalona. „Šta jebeno hoćeš?“

„Hoću odgovore. *Hoću* da znam da se mom ocu neće ništa desiti.“

„Ne mogu to da jemčim.“

„Ali *ti* ga nećeš povrediti?“

On okleva, a ja se narogušim.

„Ne fizički, ali hoću na sve druge načine koji su bitni.“

„A mene?“

„Ti nemaš veze s ovim.“

„Sad imam.“

„Nemaš. Pobrinuo sam se za to“, odgovara zadovoljno. Tad mi sine.

„Zbog tebe... *ti* si ih naterao da me šutnu.“

Zupčanici u mozgu mi se brže okreću zbog onoga što je Dom rekao pre samo nekoliko dana.

„*Pokušali smo da dokažemo nešto i strahovito smo uprskali.*“

Neko s Okupljanja mu je preneo da sam bila tamo. Zato što je čovek ispred mene *taj neko* kome obojica polažu račune.

Tišina se oduži sve dok neprijateljski nastrojen neznanac ne progovori. „Nije ni trebalo da budeš ovde.“

„Znao si za mene. Svi ste znali za mene.“ Naravno da jesu. Prvo pravilo je da upoznaš neprijatelja kako bi znao njegove slabosti. Međutim, oni su mislili da sam otuđena ćerka te nisam predstavljala nikakvu prepreku njihovim planovima – što je još jedan razlog zašto se Šon dvoumio u vezi sa mnom.

„Ko si ti tačno?“

Tišina.

„Dobro, zašto si se *sad* pojavio ovde i razgovaraš sa mnom?“

On i dalje ćuti dok razmišljam o tome.

„*Neko nije mogao da čuva tajnu.*“

Neko iz nekog ogranka mu je preneo, a Šon i Dominik su zbog toga ono uradili. Pokušali su da dokažu nešto ljudima koji

su bili u garaži one noći kad su me odbacili – i time preneli poruku čoveku koji me sad strelja pogledom. Kako bi me zaštitili.

Eureka. Eureka. Eureka.

„Zbog toga sam *ja* bila tajna“, šapnem. „Nisi znao da ću doći. Znao si da Roman i ja nismo u dobrim odnosima.“ Usne mi se šire u zadovoljan osmejak, a njemu oči se vnu.

Sad shvatam zašto je tako ljut. „Nisi očekivao da ću doći ovamo jer sam u poslednjem trenutku odlučila da to uradim. Provukla sam se kroz barijeru i oni su me krili od tebe.“ Uzbuđenje mi prostruji telom. „*Ne znaš* sve. Kakav je osećaj?“

Preteći korakne prema meni. „Upala si u nešto što nikad nećeš moći da razumeš. Moraš prestati da glumiš opasnicu i da *stvarno* razgovaraš sa mnom jer ću ti dati samo dva minuta.“

To i činim. Prestajem da se pretvaram jer se borim za mnogo više od svog ponosa. „Nisam odvratna osoba kakvom me predstavljáš.“

„Moje mišljenje o tebi nije važno.“

„Mislim da jeste. Mislim da je mnogo važno. Ti me držiš dalje od mojih...“

„Možeš da nađeš nekog drugog za jebanje, Sesilija.“ Moje ime zvuči odvratno s njegovih punih usana. On me smatra pretnjom – trnom u njegovoj zverskoj slabini i svakako ključem za odvratanje u njegovoj dobro podmazanoj mašineriji. Ali zbog osmogodišnjeg odsustva provukla sam se kroz barijere, a onda su me oni krili od njega.

Nehotice me obuzima ushićenje pri toj pomisli.

„Jeste da mrziš mog oca, ali sad se ponašáš isto kao on, kao mašina. Zaluđenik kontrolom koji nema ni trunku ljudskosti, ali zato ima kompleks Boga.“

Nozdrve mu se skupe i rašire. „Pazi šta pričaš.“

„A šta će biti ako ne pazim?“

Nadvija se nada mnom, a oči mu sevaju upozorenjem. „Ne želiš da me naljutiš.“

„A sad nisi ljut? I ko si *ti* kog đavola da mi govoriš da pazim šta radim? Jeste da držiš skoro sve karte u ruci, ali fali ti moja. Za tebe bi bilo najbolje da budeš fin ako hoćeš da sarađujem – da ćutim.“

Ne odgovara, ali upadljiva promena u njegovom držanju sasvim je dovoljna.

Upravo to nije trebalo da kažem. Sad kad sam to izgovorila, ne može mi verovati. Izdala sam Šona i Dominika takvom omaškom s ovim seronjom. On se trudi da nađe rupu u svemu, da sve preokrene kako bi im dokazao da su pogrešili zato što su mi verovali. Dominik bi se mnogo razočarao.

U glavi mi odzvanjaju Dominikove reči Šonu od onog dana kad sam besno izletela iz kuće.

„*Ona nije dovoljno jaka.*“

„*Daj joj vremena.*“

Sve probe na koje su me stavili. Izluđujuća prepucavanja s Dominikom. Sve ono vreme kad mi je Šon objašnjavao u šta veruje, u šta društvo veruje, dok me je Dominik kinjio i izvrtao mi reči. Od trenutka kad su odlučili da me uključe, pripremali su me za ovakvo suočavanje. I to je imalo veze *isključivo* sa čovekom koji stoji ispred mene. Dok smo se zaljublivali, pripremali su me za katastrofu oličenu u *Francuzu*. Njegov povratak je bio neminovan.

„Umem da čuvam tajnu. Samo hoću da znam kakav je plan.“

„Samo to što si ovde ne znači da imaš ulogu u bilo čemu. *Oni* su doneli lošu odluku i *oni* su svesni toga, a ti nisi stekla nikakva prava samo zbog toga što si se tucala s njima. I znam da nećeš reći nikome, ali pobude za to su ti pogrešne“, kaže samouvereno.

„Kako mogu biti pogrešne?“

„Zato što proističu iz tvoje odanosti prema njima“, pokazuje bradom prema šumi, „i nesposobnosti da u to ne mešaš osećanja, umesto da prihvatiš da je Roman radio neoprostive stvari zbog kojih bi trebalo da pati. I zato se samo okani toga, kao što su *oni* uradili, i... živi svoj život.“

„Je li to naređenje?“

„Nije, to je dobar savet“, brecne se on. „Trebalo bi da ga prihvatiš.“ Mnogo ga nerviram, što bi me radovalo da mu nisam prepuštena na milost i nemilost.

„Samo hoću da ih vidim.“

„To se neće desiti.“

„Nisam tatina devojčica koja se duri zato što je ostala bez drugara za igru. Razgovaraj s njima. Reći će ti kakva sam. Jam-čiće za mene.“

Zgađeno me preseče pogledom. „Znam dovoljno.“

Iz inata spuštam ruke da me vidi celu. Neću dozvoliti da me posrami zbog nečega o čemu ne zna ništa niti da se zbog njega osećam neprijatno u svojoj koži pošto sam celo leto prihvatila sebe. Uzalud sam to uradila jer mu pogled ostaje prikovan za moj. Zurimo jedno u drugo sa suprotnih strana linije koju je povukao između nas.

„Stvarno ćeš to da uradiš?“

„Živimo u različitim svetovima, rođena si s druge strane. Možda ti to neću zameriti ako se okaneš ovoga. Nezanjanje je stvarno prednost u tvom slučaju, Sesilija. Koristilo bi ti da to imaš na umu.“

„Iako nismo bliski, ne želim da bude povređen. Ako mi obećaš da moj otac neće biti povređen, mogu da pomognem.“

„Neću da obećam ništa. On ima gomilu neprijatelja koji nemaju nikakve veze s nama. To je posao.“

„Za mene nije.“

„To je tvoj problem.“

„Pa šta bi onda trebalo da radim, dođavola?“

Okreće se prema šumi, otkačivši me. „Idi na manikir.“

U besu posežem za prvim što mi je pri ruci – bocom losiona – i gađam ga. Pogodim ga posred leđa. On jurne prema meni. Ciknem uzmičući prema stolici sve dok se ne nađem na dupetu. On mi cima ruku, nateravši me da ustanem. Ono što se dešava među nama nije hemija; to je užarena vatra ispunjena mržnjom

i ogorčenošću koje nemaju nikakve veze sa mnom. Ovaj čovek ne bira reči. Ne može ni da me gleda koliko me prezire.

„Kad se sledeći put budeš zajebavala sa mnom, i ja ću s tobom.“ Spušta pogled ćilibarskih očiju na moje grudi pa me jače steže. Uspevam da ne zacvilim.

„Grešiš. Napadaš ljude kao što sam ja. Kao što je moja majka. Šon i Dominik su mi *prvenstveno* prijatelji i želim da im pomognem. Oni su ti odani. Čak i ne znam kako se zoveš! Jeste da mrziš Romana, ali ja sam nedužna u toj priči. Nisam ništa znala. I dalje ne znam.“

„Bila si nedužna, ali nećeš takva ostati ako nastaviš da navaluješ. Prelaka si meta.“ Njegova uvreda me jako pogađa, a on nastavlja da sipa so na nove rane. „Premlada si i previše naivna. Verovala si u svaku reč koju su ti rekli i sad bi trebalo da se pomiriš s tim da su od tebe dobili šta im je trebalo.“

Pristup. Bila sam sredstvo da dobiju pristup. Stomak mi se zgrči kad se setim kako je onog dana Šon došao sa spremnim izvinjenjem posle svađe. I skretao mi pažnju dok mi je Dominik ušao u kuću. Možda jesam budala, ali...

„Nisam *kurva*.“

„Boriš se sa svojom *savešću*, ne s mojom.“

Međutim, posle tog dana se sve promenilo. Možda dotle jesam bila meta, ali tad sam postala odluka. Pustili su me u svoj svet jer su me želeli tamo. Sigurna sam da je tako. Šon je to i priznao. Izložio se velikoj opasnosti time što me je uključio. Veza sa mnom bila je spavanje s neprijateljem; poveravanjem tajni su me vezali za sebe, a ostajanje sa mnom bi dovelo do ugrožavanja njihovog ugleda i položaja u bratstvu.

Ako mi je ikad bila potrebna potvrda njihovih osećanja, sad sam je dobila.

„Stalo mi je do njih. *Mnogo*. Samo me pusti da radim svoje.“

„Ako je stvarno tako, prestani da budeš tako jebeno sebična. Lako su prekinuli s tobom, a ti moraš da se očeličiš i uradiš isto.“

„Ne možeš me držati dalje od njih!“

„Znaš da mogu. Nijedna vrata na koja pokucaš neće se otvoriti. Niko ti neće prići. Od ovog časa, baš ovog... ti više ne postojiš. Nikad i nisi.“

Venama mi kola bes kakav nikad nisam osetila dok izbacujem jed iz sebe.

„Jebi se, seljačino iz vukojebine! Šta umišljaš, da si jebeni Robin Hud!“ Cimam ruku i on je pušta. „Marš odavde, dođavola!“

Odmiče se i gura ogromne šake u džepove pantalonona. Oči mu plamte, a glas mu je arktički. „Baš zato nisam hteo da si nam blizu.“

Podižem ruku. „Samo da proverim, koristiš to što dobijam menstruaciju kao izgovor da me izbaciš iz ekipe? Ti i tvoja grupa odmetnika trebalo bi da činite dobra dela, jelda? Trebalo bi da budemo zahvalni na tvom kružoku kita van zakona?“ Otpuhnem. „Pa, dozvoli da ti zahvalim u ime svih nas grabljivica koje mlatimo picom kao oružjem...“, preneglašeno se poklanjam, „hvala *veliko*, ali ponavljam, ja vam nisam neprijatelj.“

Isturam bradu.

„Verovali su mi zato što su znali da ću moći da se nosim s tim, i pobrinuli su se da bude tako. Verovali su mi zato što ih volim i znali su da im čuvam leđa *zbog* te ljubavi. Ti je odbacuj do mile volje, ali ljubav je pokretačka snaga koja će osigurati moju odanost umesto da je ospori, a ona će mi pomoći da uradim sve što je potrebno da ih zaštitim kao što su i oni mene štitali. Kao i *tebe*.“

Zbog tog priznanja licem mu prelazi nešto što liči na poštovanje. I jednako brzo čili. „Nikad nije trebalo da se umešaš.“

„Ali sad sam umešana, tako da mi dozvoli da radim šta treba.“

„Dva minuta su istekla.“ Okreće se prema šumi, a ja nastavljam da pričam jer znam da mi nikakve smicalice neće pomoći da ponovo dobijem njegovu pažnju.

„*Stvarno* ih volim. Možda jesu uprskali, ali umešala sam se u ovo zbog njihove posvećenosti *tebi* i tvom cilju, svemu što

---

zajedno predstavljate. Nisu očekivali da će se i oni zaljubiti u mene, nameravali su da me iskoriste. Ali baš zato što nisu mogli da me prevare u vezi s tim, sad stojim ovde i borim se da budem uz njih. I dalje sam ljuta, ali razumem. Naterali su me da shvatim. I možda sve ovo nije imalo nikakve veze sa mnom, ali sad *i te kako* ima. Molim te, pusti me da pomognem.“

Brišem znak slabosti s očiju pa gledam za njim. Veličanstven je i okrutan, a ja nisam bila spremna da se danas suočim s njim. Očekivala sam svoje zlatno sunce ili svoj hladni, tamni oblak. Ne mogu podneti pomisao da ih više nikad neću videti. Preklinjem, a ne bi trebalo to da radim. Trebalo bi da se spakujem i oprostim od ovog gradića. Ko jebe mog oca, neka žanje šta je posejao. Nas dvoje nemamo nikakav odnos, a mogla bih da nađem drugi, sigurniji način da brinem o majci. Ali čim to pomislim, slamaju me Šonova i Dominikova slika zajedno sa strahom od nepoznatog. Ne mogu se naterati da odem. Ne još.

„Verujem u ovo, u sve što radite, u sve za šta se zalažete. Želim da budem deo toga.“ To je živa istina, ali bojim se da sam prekasno progovorila.

Okrenut leđima, iz džepa vadi gornji deo mog bikinija i pušta ga da padne na zemlju. „Razmisliću o tome.“

Drugo poglavlje

PRVI ZNAK JESENJE svežine potvrđuje njegovu odluku. A odgovor je ćutnja. Bilo je jasno da će biti „ne“. Prošlo je nekoliko nedelja otkako sam se suprotstavila ratobornom neznanцу, ali prohladan vazduh mi uliva osećaj da je završeno. Više neće biti letnjih noći pod zvezdama s Domom, više neće biti dugačkih šetnji sa Šonom. Moja ljubav, naklonost, odanost i posvećenost ne znače ništa.

Kraj godišnjeg doba obeležava kraj svega što sam zavolela otkako sam ovde. Prošlo je tek malo više od tri meseca, ali osećam promenu u sebi, promenu u svom sastavu. Više nemam mnogo sličnosti s radoznom devojkom kakva sam bila kad sam došla.

Moja stvarnost se menja istom brzinom kao što drveće svugde oko mene presvlači razne nijanse smeđe, rujnocrvene i boje kadife. A u ovom stanju ne mogu da se divim lepoti, već samo da primim poruku.

Leto ne traje večno.

Sve je gotovo.

Ove nedelje sam krenula na državni koledž i bacila se na učenje. Smene u fabrici postale su napornije otkako je Šon dao otkaz – a to je uradio čim me je ostavio u onoj kancelariji.

Samo sam jednom podlegla radoznalosti i prošla kroz travnato prostranstvo Romanovog zadnjeg dvorišta do proplanka u šumi – gde me je dočekala potpuna tišina. Izletničke klupe bile su sklonjene i vegetacija je brzo džikljala. Kao da se nikad ništa nije desilo. Ako se izuzmu novo rastinje i šuštanje lišća, bilo je beživotno.

Moj preplanuli ten je bledeo, a znam i da sam smršala, telo mi je postajalo ispijeno kako mi se srce skupljalo, živeći samo od uspomena na prethodne mesece – mesece kad osmehivanje nije delovalo kao zadatak.

Ponekad nalazim olakšanje u snovima. Snovima o dugim šetnjama u maglovitom oblaku, o užarenim pogledima, o olujama s grmljavinom i opčinjavajućim poljupcima. Kad se probudim, osećam se povređeno, bolno, ožalošćeno.

Začudo, Melinda mi pruža podršku i za vreme beskonačnih smena me obaveštava o svemu što ima veze s Tripl Folsom, pažljivo izbegavajući razgovor o onima za kojima žudim.

Mada ona to ne zna.

Šon je rekao da će sve srediti, ali jednog dana.

Jednog dana.

Izraz koji je toliko neodređen i slobodan za tumačenja da svaki dan deluje kao kazna.

Što više dana prolazi, sve sam sigurnija da to nije bilo ni obećanje ni jemstvo, već pre nada.

Sva ta patnja zbog dva duha koja me proganjaju. Uradila sam šta je Šon tražio. Ne vozim pored servisa, ne šaljem poruke nijednom od njih. Ne bi ni imalo svrhe. Odlučili su kako su odlučili i zakleli se na odanost. Vreme koje smo proveli zajedno nije bilo dovoljno važno. *Ja* nisam bila dovoljno važna da im poremetim planove.

Bar se tako osećam zbog njihovog ćutanja.

Moja najbolja drugarica Kristi me dugim razgovorima o budućnosti na *Fejstajmu* održava normalnom. Pričamo o našim planovima i kako ćemo nastaviti s njima za godinu dana.

To donosi neku utehu. Ovo je trebalo da bude samo usputno zadržavanje. Ispostavilo se da je odskočna daska, ali trenutno nema bezbednog mesta na koje bih se prizemljila.

Što duže ćute, to mi se srce više slama.

Svakog dana besciljno tumaram dok radim ono što mogu, ali svaki korak, svako odbijanje sata me pritiska kao stena u vodi za vreme plime. Svakog jutra otresam snove, rešena da čuvam srce kao da se nije već slomilo. Ali što više lišća padne, to se više delića srca skuplja i zveči mi u grudima.

Bila sam budala zato što sam mislila da već znam šta je patnja. Možda i jesam znala, ali nikad nisam izgubila deo sebe zbog nje, sve dosad.

Plutam u sopstvenom životu, živim samo za uspomene, za snove, uživam u beskrajnoj patnji, u bolu nedostajanja, teturam se na ivici ponovnog prepuštanja. Odlučila sam da raščistim s lošim navikama, ali nisam očekivala da ću im oprostiti. Nisam očekivala da će vreme učiniti svoje, da postane razlog da dignem ruke od njih.

Jednog dana.

Danas sam se naterala da ustanem iz kreveta i odsutno se obukla, rešena da pokušam da na nekoliko sati pobegnem od svojih misli. Stižem u centar i jedva uspevam da nađem slobodno parking-mesto pa se pridružujem gomili žitelja i turista koji izlaze iz automobila s osmesima punim iščekivanja. Melinda je toliko pričala o festivalu jabuka da samo što ne prasnem u smeh kad skrenem za ugao i ugledam trg.

To je u najboljem slučaju siromašni ulični vašar. Varoško slavlje s uličnim prodavcima lokalnih specijaliteta i slikarima koji su izložili svoje radove u šatorima. Daleko je od bilo kog velikog gradskog festivala, ali ipak ima šarma. I, naravno, tu su jabuke, lokalno uzgajane. Na zastavici ispred jednog stola vidim logo voćnjaka u koji me je Šon odveo na ponoćni piknik. To me slama. Što dalje idem, sve više se kajem što sam došla, a povratak do automobila iz časa u čas postaje sve primamljiviji.

Sećanja na to kako me je obožavao između redova stabala izbijaju na površinu, guše me i podsećaju na to da više nisam ona devojka kakva sam bila kad sam stigla ovamo i da možda nikad neću biti. Umesto da se brzo povučem, šetam se po pločniku pored niza radnji iza festivalskih šatora. Jedna vrata se otvaraju i grupa mladića izlazi iz salona za tetoviranje. Tad čujem „Znam te“, podižem pogled i ugledam poznato lice.

Potrebno mi je nekoliko sekundi da se setim gde sam ga videla.

„Ar-Bi, beše?“ Za pola glave je viši od mene, a tople oči boje meda su mu razgaljene.

„Tako je“, odgovara. „A ti si Domova devojka.“

„Ja...“, zamuckujem dok pokušavam da smislim šta da odgovorim. Pogled mi se zaustavlja na delu tetovaže koji nije pokriven zavojem i penje mu se do vrata – vrhovi perja.

Razrogačujem oči, a Ar-Bi se šire osmehuje. Pogled mu postaje znatno hladniji, a usne se izvijaju u prezriv osmejak. Povlači mekani beli zavoj i otkriva sveže istetovirana crna krila koja mu ukrašavaju ruku. „Izgleda da je dobro što *ne mislimo* svi kao *ti*.“

Zapanjena, pokušavam da smislim odgovarajuće reči iako je jasno da bih propala u zemlju od sramote. On je te večeri video moj strah, moje oklevanje, ali uglavnom je video kako donosim ishitrene zaključke.

„Glavu gore, devojko; to nije razlog za suze.“

Mogla bih da nabrojim gomilu izgovora. Mogla bih da kažem da sam bila uplašena zato što sam se našla na nepoznatom terenu, zbog pištolja koji se odjednom pojavio na Domovom krilu i insinucija u njihovom razgovoru, ali sve to nije dovoljno ubedljivo. Pretpostavila sam najgore i o Dominiku i o Ar-Biju. I strahovito sam pogrešila. „Izvini.“

On odgovara širokim osmehom i ponosno napinje mišić ispod ptice. „Pretpostavljam da je druga priča kad znaš da stojim *pored* tebe. Poštujem tvog dečka, on je to video u meni kad smo bili *klinci*.“

Zanemela, trudim se da ne oborim glavu, već da ga pogledam u oči u nadi da će videti istinu – da se stidim i da je on u pravu. Ponovo sam naučila lekciju zbog koje mi je neprijatno, ali shvatila sam da je to jedini način da napredujem. Šon me je naučio mnogo toga u poslednjih nekoliko meseci, ali najviše mi je otkrivao lepotu skromnosti. To mi je na pameti dok gledam naviše u Ar-Bija.

Progovara njegov drug kome je ruka takođe pokrivena zavojem. „Ar-Bi, moramo da palimo, imamo posla.“

Dva nova gavrana.

Zavidim im zato što ne mogu da im se pridružim tamo kuda idu.

Koraknem prema mladiću koji se obratio Ar-Biju i pružam mu ruku. „Ćao, ja sam Sesilija.“

On mi razgaljeno pogleda ruku pre nego što je prihvati. „Terans.“

„Drago mi je. Čestitam.“

On se podrugljivo osmehne, ali iz pogleda mu izbija očigledan ponos. „Hvala. Ti si Domova devojka?“

„Jesam. Pa, bila sam. Više nisam sigurna.“

Skrećem pogled na Ar-Bija, preklinjući jer znam da će, kuda god da je pošao, sresti dva mladića koja očajnički želim da vidim.

„Znam da nisam u položaju da tražim uslugu, al... ali kad ih... vidiš, kad vidiš... Dominika...“ Odmahujem glavom jer znam da poruka ne može da se prenese onako kako želim. Nisam razgovarala s njim otkako sam otkrila istinu o pogibiji njegovih roditelja i ulozi mog oca u njenom zataškavanju. „Nema veze.“

Ar-Bi krivi glavu i spaja obrve dok me gleda svetlosmeđim očima. „Jesi li sigurna?“

„Jesam.“

„Dobro onda, vidimo se?“ Pitanje mu je puno insinucije, tako da se zaverenički osmehnemo.

„Nadam se. Jednog dana“, odgovaram. Svim srcem se nadam da će taj dan doći. Da ću ponovo moći slobodno da tu-maram među bratstvom, što je povlastica koju sam uzimala zdravo za gotovo.

Oni odlaze dok gutam knedlu kajanja. I ponovo mi sine. Koliko god mislila da znam, ne znam ništa. Grudi me bole i vrte mi se u glavi dok obilazim dečja kolica, ali tad neko proliva sajder po meni. Otac dva mala deteta, bez majke na vidiku, izvinjava mi se dok brišem kapi s ruke.

„Sve je u redu“, uveravam ga dok silazim s ivičnjaka na Glavnu ulicu. Beskonačni redovi žitelja prolaze pored šatora. Većina se zadovoljno smeška, nesvesna da se vodi rat. Da se iza njihovih stabala i parkova grupa ljudi bori zarad njih kako bi lokalna ekonomija cvetala, kako ih konkurencija ne bi pojela.

Što više razmišljam o poslednjih nekoliko meseci, sve više mi se otvaraju oči za ono što je urađeno i što se radi u vezi s tim. Jednim delom želim da ih zatvorim, da izbrišem sve što sad znam, ali tako bih izbrisala i svoje aveti, a i dalje ih mnogo volim, sad više nego ikad ranije.

Iako sam sve ogorčenija zbog njihovog odsustva i ćutanja.

Postoji razlog za sve što rade. Mogu ih mrzeti zato što mi nisu odgovorili na pitanja i naterali me da sumnjam u njih ili mogu da verujem u ono što su mi otkrili, u ono što su me molili da verujem, u njihova priznanja i u *njih* pre nego što su nestali.

Sunčanim danima žudim za Šonom, za njegovim osmehom, rukama, kitom i za našim smehom. Za njegovim toplim, slankastim poljupcima obojenim mirisom duvana. Za palcanjem njegovog jezika po mojoj koži. Za usporenim namigivanjem kojim je pokazivao da zna o čemu razmišljam. Olujnim danima žudim da me moj oblak pokrije, za njegovim poljupcima zbog kojih sam postajala seksualno nesputana, za žestokim udarcima zločestog, glatkog jezika, za osmejkom od kog bih se ozarila iznutra. Za rovitim jajima i crnom kafom.

Ti mladići su me uzeli pod svoje, podučavali me svojim primerom, probudili moju seksualnost i postali nezaboravni. Kako da nastavim da živim kao da toga nije bilo?

Sve i da mi život zavisi od toga, ne mogu ponovo da usnim.

Suze mi klize jer se raspadam na dupke punim ulicama dok pokušavam da se pomirim sa stvarnošću u koju sam bačena. Šmrkćući kao budala, probijam se kroz sve veću gužvu ispred gradske skupštine, čiji ulaz preprečuje bend koji svira na podijumu. Desetak parova, koji izgledaju kao da su vežbali cele godine, usklađeno pleše na ulici i pokazuje svoje umeće. Gledam najbliži par – osmehuju se jedno drugome kao da imaju tajnu za koju samo oni znaju. Dok gledam njihovu sponu bez reči, osećam samo zavist jer sam to imala s obojicom.

Imala sam to.

I tajne koje ću zauvek morati da čuvam. Nikad neću moći da ih podelim s nekim. Ali čuvaću ih jer niko ne bi mogao potpuno da shvati njihovu ozbiljnost niti da sasvim razume njihovu istinu. Sama priča bi zvučala kao neka nestvarna, uvrnuta, seksualno provokativna bajka s tužnim krajem ili, što je još gore, bez ikakvog kraja.

Kad sam došla ovamo, želela sam da olabavim stroge moralne nazore i postanem manje smerna, da napredujem usred haosa.

Želja mi se ispunila.

Trebalo bi da sam zahvalna.

Ali nisam, već patim.

A to ne mogu da radim ovde.

Nogu pred nogu, probijam se kroz svetinu kako bih se sklonila od svih tih osmeha, smeha i zadovoljnih ljudi koji nemaju pojma koliko se borim da ne uzviknem da se jebeno probude.

Zbog toga bih ispala samo još jedno laprdalo. Ne promiče mi koliko je to ironično. Ali možda bi i poslušali kad bi samo znali kolikoj se opasnosti ti mladići izlažu svakog dana. Možda bi se udružili s njima, pridružili se njihovoj akciji.

A možda pripadaju onim pametnim koji su svesni tiranije, ali svesno biraju da ne obraćaju pažnju. Ne tako davno, i sama sam živela u blaženom neznanju.

Borba između dobra i zla nije ništa novo. U stvari, o njoj se izveštava svakog dana. Međutim, trenutno su čak i vesti nepouzdana, često predstavljene tako da moraš da razlučiš činjenice od izmišljotina skovanih zbog nećijih pobuda. Ali odlučujemo da prihvatimo ono što želimo, a izgleda da su ovi ljudi pametno izabrali. Možda ne bi trebalo da odem, već da postanem jedna od njih, da se uklopim i pravim blesava za sve što ne valja u ovom sjebanom svetu i malo lakše disala da bih jednog dana ponovo mogla spontano da se osmehujem. Ali kako vreme prolazi, postaje sve jasnije da su to samo puste želje jer ne mogu da se vratim kroz vreme.

Mladići koji su mi ušli u život otvorili su mi oči kako bih postala svesna rata koji su objavili. I sad znam da bih, ako mi se ikad pruži mogućnost, jasno i glasno uzviknula svoju odluku – *svim srcem uz vas*. Zauvek.

Na obodu gužve, blizu prolaza između zgrada, pažnju mi skreće pevač koji pozdravlja okupljene. Mikrofonija zapara uši i čovek se izvinjava.

„Pošto ste nam sad posvetili pažnju“, nasmeje se pa daje znak bubnjaru, „hajde da počnemo kako valja.“

Počinje muzika. Pridružuju joj se akustična i bas gitara, a ja brišem lice i nos rukavom tankog džempera.

Raspadam se na jebenoj ulici na festivalu jabuka.

Ne mogu ovo da radim. Ne još.

Pevač peva motivacione stihove i po navici ih upijam dok govori o izgubljenosti, teškim trenucima i ohrabruje nas da nastavimo da se osmehujemo. Nehotice se zajedljivo nasmejemo dok mi još jedna topla suza klizi niz lice. Brišem je rukavom.

Da, odoh odavde.

Jednog dana.

Okrećem se kako bih se vratila do automobila, ali nečija šaka na kuku me zaustavlja. Brzo pogledam iza sebe i tad me obavija miris kedrovine i duvanskog dima. Izleće mi zapanjen cik, ali koristim to da duboko udahnem, topeći mu se na grudima. Tad osetim topli dah na uvu. „Dobra pesma.“

Šaka mu klizi do članka koji mi mlitavo visi pored boka. Zatim me okreće i grudi mi se nađu uz Šonove.

„Čao, Kuco.“

Oči mi se pune novim suzama dok blenem u njega. Sjaj u njegovim očima bleđi kad mi vidi izraz lica.

„Šta...?“

Pre nego što stignem da završim pitanje, on mi obavija ruku oko struka i slobodnom rukom steže moju pa me vodi do oboda svetine.

„Šta radiš, kog đavola?“, šapućem tonom kao da vičem. Šon gura koleno između mojih pa se naginje i zaljulja jednom, dvaput. Steže mi ruku, ali mlitavo stojim u njegovom zagrljaju.

„Hajde, Kuco“, moli me jer počinjemo da privlačimo pažnju. Njiše nas u savršenom ritmu, naginje se i polako okreće, navodeći me da radim isto što i on. „Hajde, malena“, nagovara me, ali osmeh mu bleđi jer ostajem nepomična, „daj mi neki znak života.“

Roj leptirića poleće u meni zbog njegovog nagovaranja. Nemoguće je ignorisati ga dok se njiše na petama i senzualno pomera kukove. Sa sledećim korakom popuštam i puštam da me muzika vodi dok se naginjem zajedno s njim i pomeram kukove. On mi ohrabrujuće namigne pa se brzo okreće, držeći mi ruku iza leđa. Lako izvodi taj pokret. Nekoliko posmatrača kliče i dobacuje nam reči podrške. Rumenilo mi se penje uz vrat. Ali takav je Šon – ima supermoć koju je usavršio. Stoga radim jedino što mogu. Prepuštam mu se.

Igramo i Šon mi peva. Njiše savršeno telo uz ritam koji dik-tira bas, kome se pridružuje harmonika. Igramo na ulici punoj ljudi, a koraci su nam nalik klizanju dok se odvajamo pa lako

ponovo približavamo jedno drugom. Plešemo kao da smo to radili godinama, a ne samo nekoliko meseci. Smaragdne oči mu ponosno zablistaju kad vidi da sam se ozarila. Usred pesme, muzika naglo prestaje. Igrači oko nas se ukoče pa podižu ruke i zajedno uzvikuju stihove. Ta pauza traje samo delić sekunde i onda se svi ponovo pokrećemo.

Nikad nisam čula tu pesmu, ali znam da je nikad neću zaboraviti – stihovi su previše ironični. Veoma prisno mi se obraćaju. I to prihvatam kao dar, što i jeste. Ovde, na Glavnoj ulici, krademo trenutak, vraćamo se jedno drugome i samo... igramo. Zajedno, držimo se za ovaj ukradeni trenutak i ne obaziremo se na sjebani svet koji nas okružuje, na naše okolnosti i izgleda koji su protiv nas. Tih nekoliko kratkih trenutaka miholjskog leta malo lakše dišem i bol popušta.

Ništa nije važno osim mog zlatnog sunca i ljubavi koju osećam prema njemu. Podrugljivo odmahujem glavom dok razmetljivo pleše sa mnom, čekajući nekoga da proba da nam pokvari trenutak. Tad shvatam da im nećemo dozvoliti, nećemo dozvoliti nikome da upropasti ono što imamo. Pesa se završava i ljudi oko nas zakliču kad mi Šon obuhvati lice šakama. Brzo se naginje, udaljen samo dah, a onda su mu usne na mojima. Poljubac je toliko iskren da bol kome sam upravo pobešla ustupa mesto agoniji.

Nagonski znam da danas nije *jednog dana*.

„Moram da idem“, šapne mi na uvo dok mi sklanja kosu s ramena i pogledom preklinje da razumem.

„Nemoj, molim te...“

„Moram. Žao mi je.“ Odmahujem glavom i obaram pogled jer suze koje su čekale počinju da klize. Podiže mi bradu i gleda me u oči, opustošenog pogleda. „Molim te, Kuco, jedi...“, prelazi mi palcem po bradi, „igraj, pevaj, smeškaj se.“

„Molim te, ne idi.“ Ozbiljnog izraza, nežno mi ljubi usne. Je-
caj mi beži iz grla i Šon prebrzo prekida poljubac. „Šone, čekaj...“

Pušta me, a ja obuhvatam lice. Bolni vapaj pokulja iz mene čim njegova toplota nestane.

Gušeći se, odmahujem glavom, koju i dalje pridržavam jer ne mogu da podnesem pukotinu koja mi cepa srce. Suze mi natapaju dlanove. Dok se svetina preraspoređuje oko mene, osećam svaki korak koji ga udaljava od mene.

Ne mogu da se pomirim s rastankom. Ne mogu to da uradim.

Sklanjam dlanove s lica i probijam se kroz sve veću gužvu, tražeći ikakav trag od njega u pravcu kojim je otišao. Ne mogu mu dozvoliti da me ostavi, da nam taj ples bude poslednji jer to nikad neće biti dovoljno. Srce mi se steže jer sam ga izgubila iz vidokruga. Okrećem se ukруг i gledam svuda naokolo dok me guta svetina koja hrli prema podijumu. Obuzima me strava dok se s mukom probijam između tela.

„Šone!“, uzviknem, osvrćući se oko sebe. Utom na blic ugledam plavu kosu oblikovanu u jež-frizuru pa pojurim za njom.

„Šone!“ Probijam se kroz jednu porodicu i umalo obaram dečkića s lepljivim rukama punim kandiranih jabuka. Ispravljam ga i izvinjavam se pa jurim u pravcu kojim je Šon otišao. Okrećem se ukруг i ugledam klupu nekoliko koraka dalje. Skačem na nju pa prelazim pogledom po pločnicima i obližnjim uličicama.

„Ne, ne, ne!“ Paničim jer ne vidim ništa. Načuljenih ušiju, uzalud gledam, ali tad čujem tiho ali prepoznatljivo paljenje motora. Skačem s klupe pa trčim uličicom i zamičem za ugao. Tu se zakucavam u nevidljivi zid jer me dočekuje srebrni pogled. Dominik je naslonjen na Šonovu novu. Ruke su mu prekrštene i guta me pogledom. Šon stoji s druge strane automobila. Još jednom me pogleda preko haube pa seda za volan. Vraćam pogled na Dominika, koji me odmerava od glave do pete. Srce mi preskoči i kolebljivo koraknem prema njemu. On odmahuje glavom, odbivši me.

„Molim te“, šapnem jer znam da mi jasno može pročitati molbu s usana. Suze mi još brže klize. Osećanja mu plamte u

srebrnim očima, a prsti mu se grče pored bokova. Znam da želi da izbriše prostor, da izbriše vodu koja se sliva između nas.

„Molim te“, šapnem jer ne mogu podneti bol. „Molim te, Dome, molim te, ne idi“, vičem. Vidim da se bori dok polako odmahuje glavom. Najviše otkrivaju njegove oči, a ne stav. U njegovom pogledu vidim žudnju, kajanje i ogorčenost zbog položaja u kome smo se svi našli. I to je dovoljno. Mora da bude dovoljno.

Nisam umislila da ima osećanja prema meni. Nisam umislila nijedan trenutak koji smo proveli zajedno. Niko ne može da omalovaži ni ospori ono što smo imali. Niko. I neću nikom dozvoliti da mi to oduzme.

Međutim, nijedan mi ne pruža nikakvo ohrabrenje dok stojim – krvareći – i to me najviše plaši.

Dominik povlači kvaku iza sebe i otvara vrata. Šon pilji pravo ispred sebe, bilo da nam podari ove trenutke bilo zato što ne može više da me gleda. To mi ne donosi utehu. Poslednji put gutam Dominika pogledom i puštam da vidi moje suze, moju ljubav. Stavljam oba dlana na grudi, zatvaram oči i šapnem istinu.

„Volim te.“

Kad otvorim oči, vidim njegovu iskrenu reakciju na moje priznanje. Korakne prema meni, lica obojenog neodlučnošću. Ali onda se prene i pridruži Šonu u automobilu. U sledećem trenutku više nisu tu.

Tad shvatam da su izgubili bitku koju su vodili kako bi me zadržali u igri.

A „jednog dana“ možda nikad neće osvanuti.

Treće poglavlje

U JEDNOM NASTAVKU *Sumrak sage* postoji scena u kojoj Bela, skrhana bolom, nepomično sedi na stolici i gleda kroz prozor kako se godišnja doba smenjuju. A na svom balkonu, dok je drveće zbacilo lišće, umrlo pa ponovo oživelu sa svežim pupoljcima, shvatila sam da sam tako proživela poslednja tri godišnja doba otkako me je ljubav napustila.

Ljubav mi je prošlog leta radila šta god je htela, ali kad su prve snežne pahulje počele da provejavaju, mržnja je nabujala. Mržnja prema bezimenom čoveku koji mi je oduzeo skoro svu sreću time što me je izopštio.

Sad kad žudim za onima koji su me napustili, to osećanje se smenjuje s prezirom prema muškarcu plamenih očiju koji je izdao neopozivo naređenje da ostanem tamo gde jesam – što je nigde.

Praznici su došli i prošli, a ja sam otišla kući. Provela sam zimski raspust s majkom i Kristi, sve vreme negujući slomljeno srce, srce dupke puno ljubavi iako nije bilo žive duše da je zaliva. A nijednom se nisam pokajala ni zbog jednog trenutka i sa jednim od njih.

Bila sam zahvalna.

Bolje sam upoznala samu sebe zbog tog iskustva s njima. To nije bilo samo leto već godišnje doba otkrivanja. Pretpostavljam da većina ljudi ide kroz život bez dubinskog samoispitivanja kome sam se podvrgla. Preoblikovali su me ti dani ispunjeni susretima punim požude i noći koje sam sa svojim ljubavnicima provodila ispod baldahina zelenog drveća i žmirajućih zvezda.

Kako su minuti, sati, dani i meseci prolazili, nisam ponovo oživela. Samo sam mehanički životarila.

Držala sam se tih uspomena sve dok se jednog dana nisam naterala da ponovo živim. Studije su bile lake, a zbližavanje s Melindom i još nekoliko ljudi iz noćne smene olakšalo mi je posao. Nije mi se javio niko iz bratstva – baš niko. Kad se sretnemo na benzinskoj pumpi ili slučajno naletimo jedno na drugo u gradu, nevidljiva sam za one koji nose znak. Nisam ostala samo bez svojih momaka. Ostala sam i bez prijatelja, uključujući Lejlu, i svih ostalih koji imaju veze s bratstvom.

Onaj seronja je održao reč. Potpuno sam sama.

Kako vreme prolazi, sve više verujem da mi je tako bolje. Svaki razgovor s bilo kim ko ima veze sa Šonom i Dominikom samo bi mi ulio nadu u budućnost koja neće doći.

Krajem proleća završila sam prva dva semestra s gotovo savršenim ocenama i brojim poslednju etapu godine rada za svog oca. Odradila sam tri četvrtine našeg dogovora i ostalo mi je samo još nekoliko meseci.

Moram da pregrmim još jedno leto u Tripl Folsu i ratosiljaću se Romana Hornera i obaveza prema njemu. Moja majka će biti novčano zbrinuta.

Sloboda je nadohvat ruke.

Roman se nije vraćao iz Šarlota posle našeg poslednjeg razgovora, a nisam ni očekivala da će doći. Nije se trudio da uradi bilo šta osim što mi je jednom nedeljno slao mejl. Kao što sam i sumnjala, on nikad nije živeo ovde. Izgleda da je podigao ovu kuću kao hram svom uspehu.

Kad se leto završi, neću više morati da strepim zbog mogućeg susreta. I ne samo to – prepisaće mi veliki deo bogatstva, a naše veze biće presečene.

Začudo, ne žuri mi se da zbrišem iz Tripl Folsa.

Varoš i žitelji su mi postali dragi. Više mi ne smeta jednoličnost radnih dana. Ali pošto se semestar završio, ponovo imam slobodne dane i nije mi lako da ih ispunim.

Pametno ih koristim.

Šetam se, često. Nikad stazama kojima me je Šon vodio; više nisam mazohista, bar što se toga tiče. Ali ojačala sam i mišići mi se više ne bune posle dugih bazanja po šumi i uz litice. Obnavljala sam francuski pomoću aplikacije, rešena da leta provodim u inostranstvu jer ću imati pozamašan bankovni račun. I pošto više nije hladnjikavo, ponovo se sunčam, plivam i čitam u Romanovom dvorištu.

Dozvolila sam sebi da stvorim novu normalnost, da odem na pivo s kolegama s posla i na nekoliko Melindinih porodičnih okupljanja samo da mi prođe vreme. Mnogo se trudim da budem uz nju kao što je ona bila uz mene.

Međutim, večeras bi trebalo da savladam još jednu prepreku. Posle osam meseci bolne ćutnje obe moje izgubljene ljubavi, konačno sam pristala da izađem na sudar.

Posle tuširanja vreloom vodom, nanosim svetlucavi crveni karmin i prisećam se kako mi je Šon prelazio prstima po usnama dok su bile raširene oko njegove kite. Potiskujem uspomenu na zvuke koje je ispuštao, na njegovo stenjanje od zadovoljstva, na dugački izdah kad je svršio.

„Imaš sudar. Sudar, Sesilija.“ Zatvaram oči, pokolebana sećanjima na poslednji put kad sam izašla na sudar.

Sećam se Dominikovog jedva primetnog osmejka dok sam mu bosim nožnim prstima prelazila po mišićavom telu na prednjem sedištu njegovog kamara.

Psujući, uzimam maramicu da izbrišem mrlju koju sam napravila dok sam uokvirivala usne.

„Sudar, Sesilija. Koncentriši se na tipa s kojim izlaziš. Zove se Vesli. Pristojan je, obrazovan i lep.“

Nije opak frajer kao Šon. Niti izgleda žešće dobro kao Dominik. I iako strahovito mrzim Francuza, nijedan muškarac na planeti nije frajerčina kao on.

I neka se jebe zbog toga.

Kad god pomislim na to nadmeno đubre, krv mi proključa. Možda nikad neću ponovo razgovarati s njim, ali neću mu dozvoliti da ponovo ima moć nada mnom. Bez razmišljanja mi je oduzeo sreću: izrekao mi presudu i neljudsku kaznu pa odšetao. Pre nekoliko meseci bih pristala na sve što je naumio samo da bih im bila blizu. Ali vreme je bilo na mojoj strani. Zacelilo mi je rane. Očeličilo me je i naljutilo.

Čikam ga da mi stane na put nakon što nas je samovoljno razdvojio.

Međutim, Šon i Dominik su to dozvolili – a za mene je to neoprostivo.

Ne dozvoljavam sebi da zaboravim šta im zameram jer mi to pruža objektivnost, sa zakašnjenjem. Zbog toga sam i ljuta, ogorčena – sve što mi je potrebno za napredak. Jednog dana, kad mi gnev više ne bude potreban, oprostiću im što su me povredili, sebe radi. Ali to se neće skoro desiti.

Odmahujem glavom pa se usredsređujem na oči. Nanosim debeli sloj maskare. Nisam u pravom psihičkom stanju za ovo i svesna sam toga. Ali potreban mi je ovaj poslednji korak. Moram da se vratim među svet.

Prestala sam da čekam na „jednog dana“ radi „jednog od ovih dana“ i „nekog drugog“.

A možda je Vesli taj „neki drugi“.

Stiže mi poruka i moj telefon zapišti na toaletnom stolu. Pritiskam taster na interfonu da otvorim kapiju Vesliju umesto da mu dam šifru. Tu lekciju sam naučila.

Puna iščekivanja, silazim stepenicama u novoj haljini koja se vezuje oko vrata i prijanja mi uz obline. Moja omiljena

vlasnica butika mi je pomogla da je izaberem. Spremna za nove mogućnosti, provlačim prste kroz kosu i stižem do ulaznih vrata.

Samo želim da mi smeh naglo, tužno ne zamire kad me ophrvaju uspomene. Da ne bežim iz sadašnjosti u prošlost. Samo želim da ponovo osetim nekakvu bliskost, bliskost koja nema *nikakve veze* s mladićima koji odbijaju da mi izađu iz snova onako kao što su mi izašli iz života. A još više od toga, želim da vidim jesam li sposobna da osetim leptiriće, neki nagoveštaj, ikakav znak života osim kucanja srca.

Bilo bi dovoljno da samo znam da postoji mogućnost.

„Molim te“, šapnem ako neko sluša, ko god to bio, „samo trzaj, šapat, *nešto*“, preklinjem dok se Vesli zaustavlja i izlazi iz kamioneta. Guta me pogledom i smeđe oči mu planu pre nego što se osmehne, sevnuvši savršenim zubima. Međutim, znam da je za mene sudar već završen.

Ništa.

Eto šta sam osetila. Baš ništa. Ni za vreme večere ni sad kad me Vesli drži za ruku dok se vraćamo do njegovog kamioneta. Ni lepet ni trunka iščekivanja dok otvara suvozačka vrata pa mi nežno sklanja kosu s lica i naginje se prema meni.

Taj pokret je okidač i okrećem glavu u poslednjem trenutku jer ne mogu to da podnesem. To nije Šonovo milovanje niti su Dominikove usne. Vesli obara glavu i zagleda se u mene.

„Bila si povređena?“

„Izvini. Mislila sam da sam spremna.“

„U redu je. Samo... učinilo mi se da nisi stvarno bila prisutna dok sam pričao za večerom, a ja nisam mogao da jebeno umuknem.“

„Nije do tebe...“ Lecnem se, a po njegovom izrazu mi je jasno da bi bilo milosrdnije da sam pucala u njega.

Dovoljno je pristojan da se nasmeje. „Jao.“

Dođe mi da otpuzim ispod kamioneta. Ali on mi pomaže da se popnem u kabinu pa se naginje prema meni. „U redu je, Sesilija. I ja sam to doživeo.“

Pogledam ga, ophrvana grižom savesti. „Platiću svoj deo večere.“

„Dokle misliš da me vrediš večeras? I s kakvim si se to seronjama zabavljala?“

S nezaboravnim seronjama, takoreći drkadžijama.

„Sad te ne bih krivila da me nateriš da se taksijem vratim kući.“

„Surovo si iskrena, ali to mi se sviđa.“ Gricka usnu pa podiže pogled do mog. „I surovo lepa. Dobro, počastvovan sam zato što sam ti bio prvi pokušaj. I možda...“, sleže ramenima, „možemo nekad ponovo da pokušamo.“

„To bih baš volela.“

Oboje znamo da je to laž, ali zbog nje mi je lakše dok vezujem pojas, a on obilazi kamionet. Pridružuje mi se i nastaje tišina, koju prekida menjanjem stanica na radiju dok se vozimo natrag. Zahvalna sam kad konačno progovori: „I, je li bio neko odavde?“

„Nije. Samo mamlaz s kojim sam se zabavljala kod kuće, u Džordžiji.“ Sve mi je lakše da lažem. Ali istina ne dolazi u obzir.

Vesli me ostavlja na ulaznim vratima s prijateljskim zagrljajem i ponudom da ga pozovem kad budem spremna. Dok se odvozi, proklinjem svoje verno srce i lupam vratima, ljuta na sebe.

Obeshrabrena, vučem se stepenicama i ulazim u svoju sobu. Izuvam sandale, vadim mobilni iz tašne i šaljem poruku Kristi.

Projekat Preboli i nastavi dalje bio je potpuni promašaj.

Kristi: Nemoj da odustaješ, mala. Ko god da je, sad će poslužiti kao flaster.

Još nisam spremna.

Kristi: Onda nisi spremna. Nemoj žuriti. U nekom trenutku ćeš biti.

Šta ti radiš večeras?

Kristi: Netfliks i kuliranje ;) Ispričaću ti sve sutra.

Bolje bi ti bilo. Volim te. Laku noć, x

Odlučujem da ovo shvatim kao napredak. Izašla sam na sudar, bio on uspešan ili ne. To je početak.

Stavljam telefon na noćni stočić da se puni, povlačim pokrivač, sedam na ivicu kreveta i prelazim stopalima po debelom tepihu.

Iscrpljuju me pokušaji da živim „normalno“ posle dve oktanske veze. Iako je prošlo toliko meseci, i dalje mi nedostaju haotične noći, tajnovitost, iščekivanje, spona i seks. Bože, seks.

Dala sam sebi dovoljno vremena da tugujem. Kad bi moje srce samo sledilo mozak, bilo bi mi mnogo bolje. Prelazim prstima po usnama koje su ostale netaknute i odlučujem da se ujutru istuširam i skinem šminku. Guram ukrasne jastuke s jorgana i spremam se da se izvalim s novom knjigom. I tad se ukočim jer me na jastuku čeka metalni privezak.

Obavijam prste oko njega i prinosim ga očima, zapanjena njegovom težinom i značenjem. Skačem s kreveta kao oparena. Srce mi luduje dok prelazim pogledom po sobi.

„Šone? Dominiče?“

Ulazim u kupatilo. Prazno je.

Balkon. Nema nikoga.

Očajnički pretražujem kuću, ali sva vrata su zaključana.

Mada ih to ne bi sprečilo; nikad ih nije sprečavalo. Dokaz mi je u šaci.

Nada mi se vine do neba. Zakopčavam ogrlicu oko vrata pa jurim do zadnjih vrata. Grabim gumene čizme sa stalka u predvorju i uzimam džepnu baterijsku lampu iz kabanice. Nekoliko sekundi kasnije slabim snopom šaram po dvorištu.

„Šone? Dominiče?“